

Увага!!!

Не рекомендується дітям
до вісімнадцяти років!!!

У книзі є сцени насилля,
сцени сексу та
ненормативна лексика!!!

Зміст

Називай мене Полом...	9
Всі дороги ведуть до Че...	53
Спіймай мене, якщо зможеш...	131
Смерть у подарунок...	233

Називай мене Полом...

1

Клятий будильник уже втретє нахабно виривав зі сну чоловіка, який лежав у м'якому ліжку із заплющеними очима, накрившись з головою великою ковдрою, й що-сили намагався заснути. Він ще навіть не встиг поринути у такий бажаний і приємний сон після другого дзвінка цього електронного пройдисвіта, що стояв поверх дубової тумбочки на відстані протягнутої руки, як той зазеленчав уже втретє. І втретє чоловік дотягнувся з-під укривала до неслухняного нахаби і, подумки пославши його куди подалі, відклав набридливе дзинчання ще на десять хвилин. Та не минуло й п'яти, як чолов'яга зрозумів — скільки не відкладай, а вставати і йти на роботу все одно доведеться і нікуди від цього не дінешся. Звісно ж, його мозок умить почав видавати різні варіанти того, як можна відмазатися. Можна подзвонити директору і сказати, що захворів. Можна сказати, що він мусять заїхати у відділ освіти чи в казначейство чи кудись іще, знову накритися з головою і спати собі ще зо три години мінімум. Та всі ці дурнуваті відмазки не мали ні-

якого сенсу. Широко розплющені очі вже вдивлялися в білосніжну стелю, ніби шукаючи на ній щось, чого там ніколи не було. Від сну не лишилося й сліду. Чоловік важко видихнув, полежав ще трохи, дочекався четвертого пілікання клятого будильника, який ненавидів щоранку та все ж вправно наставляв щовечора, і лише тоді виліз з-під теплої ковдри і став біля ліжка в чому мати народила. Він обожнював спати голим. Так він відчував себе краще, впевненіше, ніби якийсь мачомен, крутий небезпечний хлопець, якому море по коліна, який може вирішити будь-які питання. Це завжди зранку покращувало настрої і додавало бадьорості. Майже завжди.

Інокентій Семенович Кіндибал, який не так давно відсвяткував своє п'ятдесятивосьмиліття, був невеликого зросту і важив близько ста сорока кілограмів. Його кругле обличчя з надутими, злегка обвислими щоками, трохи запалими очима і випнутою вперед масивною нижньою щелепою чимось нагадувало морду собаки породи англійський бульдог, хоча сам чоловік статурою більше скидався на королівського пінгвіна. Руки звисали вздовж тулуба наче крила, а коротенькі ноги, які ледве витримували оцю всю масу, були ніби лапи. Чоловік мав потрійне підборіддя, від чого шия була непомітна. Здавалося, його тулуб і голову ніщо не відділяє, вони немов одне ціле. Та найбільше Інокентій пишався лисиною, яку мав уже дуже давно. Інколи, дивлячись на старі фотокартки в альбомі, він згадував часи, коли ще мав розкішну шевелюру, а тоді намагався згадати, коли саме встиг полисити, і не міг. Воно просто сталося і все. Може, в сорок років, а може, й раніше. Йому було байдуже. Кожного ранку найбільше часу він приділяв саме лисині. Спочатку мив, а тоді полірував так, ніби хотів, зазирнувши в дзеркало, побачити в ній майбутнє, як той шахрай-ворожбит, що, вдивляючись у свою відполіровану до блиску кришта-

леву кулю, задурює людям голови, видаючи дурнуваті передбачення.

От і сьогодні чоловік, вставши з ліжка, в першу чергу підійшов до великого дзеркала, що висіло на стіні одразу за тумбочкою, на якій стояв той розбишака будильник, що так докучав кожного ранку, і погладив лису голову. Щиро всміхнувся, милуючись собою, як невимовним красенем. Тоді зиркнув собі на причандали, які міг побачити тільки у дзеркало й ніяк інакше. Сміючись, потрусив ними, мало не підскакуючи з боку на бік, взяв у руку, стиснув, покрутив наче той ковбой, що збирається закинути ласо, тоді націлив свого маленького пістолета, видавши при цьому голосний звук, який імітував постріл «бах!!!», і тільки після цього дав спокій геніталіям, що встигли вже добряче посиніти від його хватки. Розвернувся і рушив геть від дзеркала. Тоді різко, наскільки міг, зважаючи на свою вагу, розвернувся (вийшло це так незграбно, що він мало не впав), глянув на своє відображення і, знову зловивши в руку статевий орган, зробив ще один постріл. Баххх!!! Тільки після цього він підхопив зі стільця, що ховався біля великої шафи-купе, довгий банний халат, зав'язав пояс на животі і вийшов зі спальні.

2

Наспівуючи невмирущий хіт The Beatles Yesterday, Інокентій зайшов до ванної кімнати, що містилася ліворуч від спальні. Пустив гарячу воду в душовій кабінці і зачинив скляні двері, щоб перед тим як йому залізти всередину там назбиралося достатньо пари. А поки що став перед дзеркалом, ніби першого йому було мало, і поволі, вихиляючись наче якийсь стриптизер-коротун, почав скидати з себе халат, який і одягав, скоріш за все,

тільки для того, щоб отак ось його знімати. Розв'язав пасок і кинув його на пральну машину Siemens, що причаїлася в кутку. Тоді стягнув халат з одного плеча, після чого з іншого. Халат зісковзнув на підлогу, і чоловік, стогнучи і крехтячи, опустився по нього на одне коліно. Піт миттю залив лице. Інокентій ледве підвівся, та коли виструнчився, зразу ж знову почав співати. Халат закружляв над його головою, а тоді полетів на пральну машину, склавши компанію паску. Чоловік стояв перед дзеркалом і, заплющивши очі, співав, мов у мікрофон, в зубну щітку. Він скидався на постарілого і гладкого Кевіна з «Сам удома», який з роками не зрадив свої дитячі звички.

The Beatles залишалися його улюбленим гуртом відтоді, як він уперше їх почув. Інокентію було вісім чи дев'ять, цього він не пригадував, зате добре пам'ятав, як тато приніс додому платівку і, наказавши малому зникнути, зачинив за собою двері, поставив її на програвач й увімкнув. Тоді вони з мамою танцювали, а малий Кеша стояв, притуливши вухо до дверей, і слухав.

Голосно проспівавши останні рядки, Інокентій артистично кинув щітку в умивальник. Наче старий пінгвін, перекидаючи тіло з ноги на ногу, зробив оберт навколо своєї осі, радісно всміхнувся відображенню, а тоді, відійшовши від дзеркала, мов зі сцени, перед якою мільйонний натовп овацією вшановував свого кумира, втомлено схилив голову, стер з обличчя білосніжну усмішку і заліз у велику душеву кабінку. П'ятнадцять хвилин гаряча вода з голови до ніг омивала його тіло. Він стояв майже нерухомо, дивлячись на своє величезне волохате черево, насолоджуючись теплом. Тоді миттєво закрив кран, прочинив дверцята, зірвав з вішака білий махровий рушник, який одразу ж нагадав йому про недавню поїздку в Єгипет, витерся скрізь, де міг дістати, і вийшов з душевої кабінки.

На мить зупинившись перед дзеркалом (знову), кинув різкий погляд на те, чого не міг побачити без його допомоги, і тільки тоді рушив далі. Підхопивши з пральної машини халат, одягнув його вже в коридорі. Пояс лишився самотньо лежати там, де його кинули. Трясучи пузом і всім, що ще могло труситися, чоловік крок за кроком помалу спустився сходами на перший поверх. Зупинився, потримався за спину, яка докучала не перший рік, не витримуючи надмірної ваги, а тоді поплентався ліворуч і зайшов на кухню.

Навпроти дверей було величезне дерев'яне вікно. Великі горизонтальні жалюзі кольору кави з молоком затуляли його наполовину, все-таки дозволяючи ранковому сонцю запустити свої промені у приміщення й кинути їх на кахлі, якими були вкриті стіни й підлога. Відблиски цих променів грайливо танцювали на темно-коричневій стелі, зробленій під дерево, ніби змагаючись за лідерство з шістьма точковими світильниками, які й без допомоги небесного світила прекрасно освітлювали всю кухню. Простір від лівого краю вікна і майже до середини кімнати займала розкішна барна стійка, зроблена з жовтого китайського граніту. Інокентій Семенович вперся пузом у холодний камінь, взяв кришталевий графин і налив собі у склянку трохи води. Змочивши горло, з відразою глянув на газово-електричну плитку солідної словенської фірми Gorenje, вправно і надійно вмонтовану у такий же граніт. Тоді перевів погляд на темно-коричневі, як і стеля, дверцята кухонних тумбочок. Усе, окрім цих дверцят і підніжки під стійкою, все на цій кухні, включаючи сам бар, плитку стін і підлоги, умивальник, витяжку, мікрохвильовку, стільці й холодильник, що стояв у правому кутку, все було як не зроблене з жовтого граніту, то йому в тон. Ідеально — і це не могло не радувати чоловіка, який врешті-решт знову всміхнувся і попрямував до плити, щоб приготувати собі сніданок.

Розбивши на сковорідку шість яєць, Інокентій накрив їх кришкою і виставив найменшу температуру. Паралельно з цим він запхав у великий тостер чотири скибки білого хліба, купленого у супермаркеті «АТБ» вчора по дорозі з роботи. Дістав з тумбочки зелень. Зняв кришку, рясно посипав яєчню, прикрив надійно, щоб пара не виходила, а тоді й зелень поклав на місце. Тостер видав голосне клацання і з нього вискочили підсмажені до золоті скоринки скибки. Інокентій дістав дві чорні тарілки і поставив їх біля плити. Поклав два тости на одну, два на іншу. Коли жовтки вкрилися білою плівкою, але ще не затверділи, чоловік вимкнув електричну конфорку, зняв і поклав кришку сковорідки в умивальник, а яєчню виклав на тарілки — порівну в кожну. З шухляди дістав виделку і ніж. Перенісши одну з тарілок на барну гранітову стійку, чоловік взявся снідати. Не пройшло і п'яти хвилин, як він уже все з'їв, витер пухкі губи паперовою серветкою, а брудний посуд відніс у посудомийку. Лише після цього Інокентій дістав з тумбочки велику тацю, поставив на неї другу тарілку, на серветку поклав виделку (без ножа), тоді пластмасовий стакан, який наповнив апельсиновим соком Sandora, взяв усе і вийшов у коридор. За мить він стояв перед дерев'яними лакованими дверима, що вели у підвал.

3

Інокентій постукав у двері так легесенько, так тихо, що й сам ледь почув. Почекавши хвилину, постукав ще раз, але тепер гучніше. Ніхто не відповідав. Він узявся за ручку, натиснув і смикнув на себе. Замкнено. Хвилину подумавши, Інокентій підійшов до невеликого комода, що стояв навпроти дверей одразу при виході на задній двірник. Поставив тацю з їжею, почухав гладке черево,

погладив лисину, за цим висунув верхню шухляду і взяв звідти ключа. Пінгвінячою ходою підійшов і відімкнув двері до підвалу. Глянув на сходи. Лаковані коричневі двері внизу були прочинені навстіж. Чоловік всміхнувся і повернувся по тацю.

Обережно ступаючи крок по кроку, Інокентій Семенович спустився і зазирнув у величезне приміщення підвалу, хоча підвалом його й складно було назвати. Скоріше скидалося на дівочу кімнату. В середині було по-дитячому затишно. Стіни м'якого рожевого кольору. Невеличке трюмо переливалося кораловою підсвіткою, ідеально гармоніюючи зі стінами й підлогою, що майже повністю була вкрита світло-бордовим килимом з довгим ворсом у темно-червоні візерунки. Здавалося, ступи лиш крок — і ноги вгрузнуть, а тоді тебе засмокче в цей килим, і ти навіки згинеш, ніколи не вибравшись з цієї кімнати. Чоловік, притискаючи тацею до пуза халат, щоб той не дай Бог не розпахнувся, не показав маленького «пістолета», який зробив кілька таких вправних пострілів (бах!!!) зранку, нарешті зайшов усередину і зупинився навпроти двоспального дерев'яного ліжка. Ліворуч уздовж стіни стояла величезна, під стелю, бордова шафа-купе з дзеркальними дверима. Трохи постоявши, чоловік побачив, як хтось у ліжку накрився з головою, сховавши темне волосся, яке перед цим лежало розсипаним майже по всій подушці.

— Тобі не здається, дорогенька, що ти вчора занадто пізно прийшла зі своїх дівчачих посиденьок? — запитав Інокентій і підійшов до трюмо, на якому стояло безліч жіночих штучок: від туші й блиску для губ до якихось незрозумілих чоловікам флакончиків, типу міцелярної води для зняття макіяжу, або тоніку для обличчя, які так потрібні кожній жінці.

— І де я тобі маю притулити твій сніданок? Понаставляють непотребу. Господи! — важко видихнув чоловік,

закотивши очі. — І навіщо тобі стільки всього? Тобі ж лише чотирнадцять. Невже в чотирнадцять треба оце все? Ти ж подумай, як воно впливає на шкіру обличчя. Що буде, коли тобі стукне тридцять? Здуріти можна. І взагалі...

Інокентій підійшов до ліжка і поставив тацю на тумбочку з гарним рожевим нічником. Тоді ще ретельніше запнув халат і трохи відступив. Під ковдрою поворухнувся, але відповіді не пролунало.

— Прийшла пізно. Замкнулася, наче тебе тут хтось вкраде. Що тобі робиться? Хватить уже сидіти у цій... конурі. Це ж підвал все-таки. Як не крути, а таки підвал. Знайшла, називається, найзатишніше місце в домі. Наверху купа вільних кімнат. Вибирай будь-яку. Облаштуй все, як собі хочеш, і живи. Зробимо все під тебе. Як ти скажеш.

Відповіді так і не було.

Інокентій Семенович раптом згадав себе у чотирнадцять. Тоді він ще жив у селі Вергуни, неподалік Черкас. Це були найщасливіші роки, хоч і працювати доводилося багато й тяжко, особливо весною, влітку і восени. Ніхто з ним не панькався і не питав, хоче він чи не хоче. Треба посадити картоплю — то треба, взяв відро і пішов за конем. На городі допомогти — запросто. По господарству попоратися — легко. Корову Маньку випасти — завиграшки. Мамі допоможи те, татові це, бабі з дідом оте, ось це, ще трохи там і тут. А ще навчання. Було важко, зате яке щастя, коли мама відпускала гуляти... Оце було життя. В річці купатися, рибу саморобними вудками з ліщини ловити, на сінник злазити. А повизбирувати бички від цигарок чи самокруток і по одній затяжці зробити, бо ж гади докурювали майже все. А як дядько Петро пива дав. А потім і самогонки тітки Гальки скуштувати. Які були часи. Є що згадати, нема що дітям розказати.

Інокентій на мить замріявся й обличчям розпливлася широка щаслива усмішка. Чоловік потрусив головою, проганяючи з пам'яті приємні миттєвості дитинства, які напередими пхалися в голову, мов навіжені.

— Бог з тобою, — махнув він рукою. — Хочеш сидіти в цьому підвалі — сиди. Я тут тобі все зробив, як міг. Захочеш покращити чи щось нове купити — кажи, — під ковдрою зашаруділо, ніби хтось перекидався з боку на бік. Чоловік погладив собі лисину, чекаючи хоч якоїсь словесної реакції, але її, знову ж таки, не було. Тоді він підійшов ближче і сів на край. Руку поклав на покривало.

— Добре. Я на роботу. Їж, бо ж вистигне. Хоча... Як хочеш. Може, ввечері станеш більш відкритою для спілкування. Ти ж зрозумій, я все для тебе, все тобі. Мені пора, тож будь чемною дівчинкою. Ти ж будеш чемною?

Коли ж і цього разу йому ніхто не відповів, чоловік нервово зірвався з місця і, не сказавши більше жодного слова, скоренько, як тільки міг, покинув підвал. Верхні двері залишив відчиненими. Піднявся на другий поверх і зайшов у спальню. Крехтячи і пихтячи, вкриваючись дрібними крапельками поту, він насилу натягнув коричневі штани. Закинувши одну ногу на другу, насунув праву шкарпетку. Повторивши трюк ногами — ліву. Дістав з-під ліжка коричневі, натерті до блиску ще вчора ввечері туфлі. Знову закидання ніг — й Інокентій таки взувся. Тоді встав, виструнчився, потягнувся, широко розкинувши руки, і важко видихнув. Обернувшись до ліжка, чоловік взяв покривало і витер його кутиком обличчя, що блищало від поту. Біла сорочка, коричнева в бордові смужки краватка і піджак під колір штанів не завдали Інокентію стільки клопоту, як нижня частина вбрання. Нарешті, повністю готовий виходити з дому, він підступив до дзеркала (вже вкотре), всміхнувся, згадуючи ранішню перестрілку (бах!!!), поправив комір сорочки й краватку, підморгнув собі і вийшов з кімнати.

Проходячи повз двері в підвал, чоловік на мить зупинився й прислухався. Йому навіть здалося, ніби він почув цямкання і як виделка вдаряється об тарілку. Обличчям ураз розплилася його фірмова широка усмішка. Та, зиркнувши на годинник, Інокентій посерйознішав і навіть нахнюпився. До початку робочого дня залишалося двадцять хвилин. А ще доїхати. Запізнитися — означало вислуховувати дурнуваті крики дурнуватого директора, якого він ненавидів, а Інокентію цього хотілося найменше. Нічого, якщо все вдасться з виборами і жителі міста проголосують як треба, він зможе нарешті послати цього виродка, Павла Степановича, який думає, що він пуп землі, на всі три веселі букви і піти з гордо піднятою головою на нову посаду. Треба лише почекати. А зараз... Зараз його чекало запізнення, винос мозку і робота.

4

Інокентій підійшов до чорного позашляховика, хоча справжні цінителі їзди бездоріжжями цю машину вважали звичайним легковиком. Toyota RAV4 блимнула фарами. Чоловік заліз на водійське сидіння і зачинив дверцята. Пристебнув пасок безпеки й увімкнув двигун. Взяв з пасажирського сидіння чорний пульт і, націливши його в правий кут двометрової кованої брами, натиснув кнопку. Ворота зі скреготом, від якого тілом побігли величезні мурахи, помалу поповзли вбік. Виїхавши з двору, авто зупинилося. Інокентій почекав, поки ворота повністю зачиняться, і лише тоді рушив далі.

Вже за мить він мчав Смілянським шосе в бік міста. В салоні звучало звичне «Наше радіо». Виглядало так, що чоловік слухає його роками, ніколи не перемикаю-